

Jeg vender tilbage til forslaget, men vil lige først kommentere Venstres ordførers udtalelser – ikke så meget om det dér med, hvordan dagpengesystemet fungerer, for det har arbejdsministeren gjort, men det var parallellen til Gajus Petronius, som var, som det også blev sagt, ansat under Nero. Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal forstå sammenligningen ud over det dér med det bureaukratiske og systemerne og sådan noget, for jeg er ikke helt klar over, hvem der er kejser Nero i det her spil.

Nu var det jo sådan, at kejser Nero regerede i Rom på en ikke særlig behagelig måde i 14 år i alt – og det er i hvert fald længere, end den nuværende arbejdsminister har siddet på området. Hvis vi så tæller 14 år tilbage, er det godt nok ikke en af ordførers partifæller, der var på posten, men i hvert fald en fra et beslægtet parti. Så jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal forstå sammenligningen; det kan også være, det bare var, fordi citatet var godt, så jeg skal nøjes med denne sammenligning. Men jeg synes, det er interessant, at vi får Gajus Petronius frem her i Folketinget.

Det, der er formålet med vores forslag, er jo primært at sørge for, at folk får regulære job – som nødforanstaltning ganske vist, men dog for en længere periode. Det, vores forslag primært drejer sig om, er at fremskaffe regulære job. Problemet med jobtræningsordninger er, at det desværre ikke er regulære job. Det er ikke tilfredsstillende, som det er, det virker ikke i praksis, så de bliver trænet med henblik på at få et regulært arbejde, og det uanset om det er i den private eller i den offentlige sektor. Og der er mange, der ikke får noget ordentligt tilbud.

Derfor peger vi på, at i stedet for, at det offentlige ifølge det, som er besluttet i loven, skal tilbyde halv tid – altså 20 timer – skal man give dem regulære job. Det koster nogle penge, det indrømmer vi blankt, og vi har også beregnet os frem til, hvad det cirka koster. Vi synes, det er meget utilfredsstillende, at de mennesker skal være arbejdsløse og efterfølgende kan risikere at ryge ud af dagpengesystemet. For vel er der et socialt system, som kan samle op på problemerne, men det er jo altså ikke så godt.

Det er ikke så godt at komme ud af dagpengesystemet og ende i det sociale system; for det, man risikerer på den måde, er, at en række af de tilbud, der er til den arbejdsløse, bliver forringet. Det er, som om man bliver opgivet på det almindelige arbejdsmarked. Der kan selvfølgelig være tale om, at det er rimeligt for nogle

vedkommende, men langt fra for alle de mennesker, det drejer sig om.

Det er meget muligt, at det viser sig, at behovet for at forlænge perioden ikke er så stort for så mange – tallet er ukendt. Da vi skrev 4.000, var det, hvad vi kunne regne os frem til med de oplysninger, vi fik fra a-kasserne. Men det er muligt, at tallet er mindre, og det er kun godt. Under alle omstændigheder er der brug for, at de mennesker, der er i delperiode 2, får regulære job, frem for at de får denne jobtræning.

I den forbindelse synes jeg, at det er vigtigt, at vi i den kommende tid får en diskussion om, hvad der er af forskellige modeller. På samme måde, som skraldemandsmodellen var en model, der kom fra nogle mennesker, som ved, hvad det drejer sig om, så er der også kommet modeller og ordninger og forslag fra mennesker, der er enten i kommunerne eller i fagforeningerne. Derfor er det vigtigt, at vi ser på disse forslag. Det, der ligger i vores forslag, er jo, at man skal bruge dagpengene, som er passive, i aktivt øjemed.

Med hensyn til det spørgsmål, som fru Annette Just stillede, om det var et forsøg på at gribe ind over for kassetænkning, så tror jeg desværre, at det er sådan i øjeblikket, at kommunerne ikke kassetænker. Det gjorde de tidligere, da det drejede sig om, at støttet arbejde gav mulighed for dagpengeoptjeningsret. Jeg tror ikke, der sker ret meget af det. Men under alle omstændigheder synes jeg, at hvis det er en kassetænkning, der betyder, at de mennesker, der drejer sig om, får det bedre – hvis de arbejdsløse får det bedre ved at få job – og hvis den samlede udgift for det offentlige i øvrigt ikke stiger, at det er fornuftig kassetænkning.

Når vi har talt om, at kassetænkning er ufornuftig, er det, fordi vi desværre også har set, at kommuner tidligere har benyttet sig af det f.eks. med hensyn til at give førtidspension. Det var ufornuftigt, fordi det var en kassetænkning, som kun flyttede en udgift fra én kasse til en anden, plus at det klart var en dårlig ordning for de mennesker, det drejede sig om. Men hvis det er en kassetænkning, der hjælper de pågældende mennesker, og hvis man i øvrigt ikke påfører det offentlige større udgifter som sådan, så synes jeg ikke, der er noget problem i det.

På samme måde som med de andre forslag må vi konstatere, at der i hvert fald ikke på indeværende tidspunkt er flertal for forslaget. Vi vender tilbage til tankegangen i forslaget i forbindelse med drøftelser omkring finansloven.